

Theologiæ Sacramentalis Scholasticæ Et Moralis Pars ...

Ad Mentem Doctoris Subtilis Ioannis Duns Scoti D. Augustino conformen

In quo tractatur de Ministro Sacramento Pœnitentiæ. Item de Sacramentis
Extrema Unctionis, & Ordinis

Bosco, Jean a

Lovanii, 1672

Concl. III. Sigillo Confessionis obligantur Confessarius, Interpres,
Internuntius, Consiliarius, & Prælati, à quo justè petitur venia absolvendi
à reservatis; immo quicumque per Confessarium justè ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73429](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73429)

disp. 12. n. 30. in fine) sigilli secretum agnoscere, & servare etiam in hoc casu.

Hoc verè dixit Dicastillo; sed perperam citat Præpositum, tamquam reclamantem sententiæ Lugonis, cum in terminis eam doceat q. 11. de pœnit. n. 22. ibi: Aliter dicendum de eo, qui scienter confitetur non Sacerdoti, putans ministrum hujus Sacramenti non necessariò debere esse Sacerdotem; quia talis errat in jure, & formali conditione ministri, neque ejus Confessio prudenti æstimatione censeretur sacramentalis, & ex eo, quòd tali casu aliquis non obligetur sigillo Confessionis, ea non potest merito reddi odiosa. Ita hic Auctor.

Meliùs citasset Dicastillo Navar. in Manuali cap. 8. n. 7. ubi generaliter docet, non solum Sacerdotem, sed etiam laicum, cui propter aliquam necessitatem fit Confessio, obligari sigillo Confessionis. Hoc certum est apud Omnes, si non oriatur obligatio sigilli ex hujusmodi Confessionibus, saltem oriri strictissimum aliàs secretum naturale.

Item certum est (ut progrediamur ad secundam partem Conclusionis) non oriri obligationem sigilli ex Confessione, seu narratione peccatorum, factâ animo irridendi Confessarium, aut ipsum Sacramentum, vel intentione Confessarium ad peccatum pelliciendi. Ratio patet ex dictis; quia non est Confessio sacramentalis, utpote facta sine animo accipiendi Absolutionem, id est, accusandi se coram Iudice, à Christo instituto, ut ab illo vel absolvatur, vel curetur seu juvetur eo modo, quo ipse judicaverit expedire; immo potius cum animo opposito.

Hujus rei exemplum affert Sotus 4. dist. 18. q. 4. a. 5. dicens: Cardinalis quidam, qui conspirationem in Pontificem moliebat, confessus est alteri ejusdem ordinis Domino, & quidem sacramentaliter, sed tamen eâ intentione, ut eum in suam conjurationem traheret. Postea verò per aliam viam re compertâ, Cardinalis, qui Confessionem audierat, de hoc accusatus fuit, quòd rem non protinus detegisset, immo ob id fuit pecuniâ mulctatus; & nisi ignorantiam sibi obtendisset, acriùs fuisset punitus.

Nec refert; quòd confitens protestetur, se loqui sub sigillo; quia ab ipsius voluntate non dependet sigillum, sed ex institutione Christi, qui soli Absolutioni annexit illud, non quòd Absolutio necessariò debeat sequi, ut patet ex dictis; sed quòd peccata debeant dici cum aliquo saltem ordine ad illam, ut jam explicatum est. In his autem casibus dicuntur sine ullo tali ordine, immo potius cum ordine opposito.

Alioquin quoties aliquis loqueretur cum Sacerdote de peccatis suis, posset velle imponere obligationem sigilli, quod nemo dixerit; estò etiam id fieret petendi consilii causâ, dummodo illud consilium non sit necessarium ad Con-

fessionem, neque in ordine ad Confessionem petatur.

Quod addo; quia si foret necessarium ad Confessionem, & in ordine ad Absolutionem peteretur, existimarem talem consiliarium obligari sigillo Confessionis, ut edico Conclus. sequenti, quæ talis est:

CONCLUSIO III.

Sigillo Confessionis obligantur Confessarius, Interpres, Internuntius, Consiliarius, & Prælati, à quo justè petitur venia absolvendi à reservatis; immo quicumque per Confessarium justè vel injustè, aut casu transiens, vel malitiosè auscultans, venit in notitiam peccatorum; secùs qui absque necessitate audiunt ex libera voluntate pœnitentis, v. g. publicè confitentis, vel peccata sua in charta describentis.

Hæc Conclusio agit de illis personis, quæ obligantur sigillo Confessionis. Atque in primis, Confessarium eo obligari extra dubium est; nam respectu ipsius Confessio propriissimè dicitur sacramentalis, utpote, qui potest sacramentaliter absolvere à peccatis.

De Interprete & Internuntio aliqua occurrat difficultas; tum, quia non habent Claves, neque sunt instrumentum Christi in illo actu, sed organum pœnitentis; tum, quia pœnitens non tenetur illo modo confiteri: ergo non est, cur obliget tam rigorosè Interpretem aut Internuntium, sed sufficiet naturale secretum.

Ita docet Cajet. verb. Confessio condit. 11. ibi: Verum adverte hic perspicaciter duo: Primò quoad Confessionem per Interpretem, quòd licet in casu, quo non propria lingua intelligitur, possit fieri Confessio per Interpretem: non tamen tenetur aliquis ad hunc modum confitendi; quia non tenetur nisi Sacerdoti confiteri per seipsum, & tantò minùs, quantò Interpres, cum non se teneat ex parte Sacerdotis, cui ut Deo peccata revelantur, sed ex parte pœnitentis, ex cujus ore loquitur, non tenetur sigillo Confessionis propriè dicto, sed sigillo fidelitatis tenere secreta confitentis peccata. Hæc ille.

Idem docet Sotus 4. dist. 18. q. 4. a. 5. Conclus. 4. ubi in primis dicit, dum alia & solus persona

atque...

Dicastillo...

Navar.

57. Non videtur...

58. Obligatur...

59. Confessarius tenetur sigillo.

An etiam Interpres.

Negant Cæcilius.

60. & solus persona

persona præter Confessarium Confessionem participat, quàmvis propriè loquendo sigillum Confessionis non habeat. Sigillum enim Confessionis insequitur Clavem scientiæ: ob id enim quòd Sacerdos Clavi scientiæ pollet ad cognoscendum peccatum in Sacramento, sigillum quo tenetur eandem Confessionem celare, fit ei sacrum, & sacrâ fide inviolabile, & dum illud rumpit, fit sacrilegus, putâ sacri violator. Sæculares verò non habent eandem Clavem scientiæ, & ideo neque sigillum eis est sacrum; atque aded nec subduntur pœnis juris, tamquàm sacrilegi, si illud referent; nihilominus aliquid ejusdem sigilli participant; atque aded arctiori vinculo tenentur Confessionem illam celare, quàm si, sub alia quacumque secreti fide, extra Confessionem illa novissent.

Per hoc respondetur ad sigillum, quod tenetur Interpres Confessionis servare: jam enim diximus, illud non esse sacrum, sicut in Sacerdote; quia illa Confessio non est necessaria, licet magnum afferat secreti vinculum. Et idem dicendum, si quis confiteretur laico. Si autem quis confiteretur per Internuntium, peccaret quidem mortaliter Internuntius revelans, non tamen tam graviter quàm Interpres, quia illa Confessio non est valida, sed per imprudentiam confitentis facta. Hucusque Sotus.

61. **Affirmat Scotus,**
At verò Scotus 4. dist. 17. q. 1. n. 31. sic ait: *Sed primum non videtur necessarium: quia forum iste ex natura sua est secretissimum: ergo non tenetur aliquis ad istum forum ut aliquo modo publicus; sed licet Interpres velit celare, & teneatur celare sicut Sacerdos &c.*

Ergo, secundum Scotum, licet Confessio per Interpretem non sit necessaria; equidem Interpres tenetur celare peccata, sicut Sacerdos; ergo eodem sigillo obligatur. Ita communiter Doctores, quos citat & sequitur Suarez Disp. 33. Sect. 4. n. 4.

62. **Occurritur objectioni.**

Ratio est; quia hæc obligatio secreti manat ex eodem præcepto divino, cujus signum est, tum quòd præcipuè imponitur propter Sacramentum ipsum; tum etiam, quia violatio talis secreti non solum est injustitia, sed etiam sacrilegium. Unde Interpres non solum est instrumentum pœnitentis, sed etiam Sacerdotis: nam sicut alter per illum loquitur, ita etiam suo modo Sacerdos per illum audit, ideoque participat secretum ejus.

Nec refert, quòd pœnitens non teneatur illo modo confiteri; quia etiam non tenemur venialia confiteri: & nihilominus directè cadunt sub sigillo. Unde constat idem dicendum esse de Internuntio; nam est eadem ratio. Hæc ille.

Sed meo judicio, quòd venialia directè cadunt sub sigillo; tamen non sit necessitas ea

confitendi, solum probat obligationem Confessarii, qui per Interpretem audit Confessionem, quam nemo hæctenus negavit. Ergo etiam obligatur ipse Interpres, postea aliquis negare Consequentiam; quia respectu ipsius non est Confessio sacramentalis.

Respondeo; sufficit quòd sit Confessio sacramentalis respectu Sacerdotis: hoc ipso enim illa notitia datur Interpreti in ordine ad Clavem scientiæ, sive in ordine ad Absolutionem sacramentalem non tantum remotè, sed factè proximè; datur quippe, ut per Interpretem pœnitens sacramentaliter confiteatur: ergo nulla est ratio, quare illud secretum naturale, quòd indubiè ibi reperitur, nequeat etiam appellari secretum sacrum, utpote per se ordinatum ad rem sacram, id est, ad usum Sacramenti Pœnitentiæ, qui in tali casu à Deo est permissus, & pœnitens oboleretur seu impediretur, si Interpres in illo casu posset illa peccata revelare, non minus; quàm si ipse Sacerdos posset revelare.

Quàmvis ergo Sacerdos principaliter obligetur, quia ipse principaliter confitetur pœnitenti, & respectu ejus illa Confessio propriè principalis, & principalissimè, ut sic loquar, est sacramentalis; ipse enim est, qui gerit vices Dei in hoc foro, & tamquam Iudex sacramentaliter eorum absolvit; equidem etiam Interpres suo modo concurrat ad hoc judicium, loquens, sicut dictum est, in persona pœnitentis, & audiens in persona Sacerdotis, & ideo minus principaliter eandem à parte rei, quàmvis non tam gravem obligationem participat, id est, obligationem iustitiæ & religionis, in nullo prorsus casu revelandi hujusmodi peccata: nec tenetur obligatio sigilli, vel non, quævis est de nomine.

Et verò tamen non sit obligatio ita confitendi, nihilominus per talem Confessionem impleri potest præceptum divinum, ut clarè patet, quòd non potest fieri per Confessionem venialium aut iteratam mortalium: si ergo ex his Confessionibus oritur sigillum, quidni etiam ex illa, non solum in Confessario, sed etiam in Interprete? Nam etiam illa notitia datur Interpreti ad servandum præceptum Christi, per consequens debuit dari sigillum pro illa notitia.

Si dixeris; præceptum Christi non obligat ad illam Confessionem: ergo per illam non impletur præceptum Christi,

Respondeo; præceptum Christi obligat ad confitendum; sed qui confitetur per Interpretem, verè confitetur: ergo adimplet præceptum Christi; unde non tenetur postea datur oportunitate per seipsum eadem peccata confiteri; ergo signum est, quòd per priorem Confessionem adimpleverit præceptum divinum Confessionis, estò hic & nunc tale præceptum non obligaret ad illum modum Confessionis. Quæ

65. Quæ autem Interpretis, eadem est ratio Internuntii, si per illum possit fieri valida Confessio, de qua difficultate alibi egimus. Et eadem potest esse ratio de Nuntio, per quem petitur facultas à Superiore ad Absolutionem à peccato reservato, ut infra videbimus; quia & illa notitia ordinatur, & datur intuitu Sacramenti.

Ex quo patet; malè facere, qui plures pueros doli capaces, vel de quibus dubitatur, an sint tales, simul faciunt confiteri. Primò, quia Sacramento utuntur ad jocum. Secundò, quia periculum sigilli, quod pueri, audientes mutua peccata, non apprehendunt, & prorsùs ignorant. Et tertio, quia cap. *Omnia uniusque sexus* 12. de Pœnit. & remiss. scriptum est: *Omnia sua solus peccata saltem semel in anno fideliter confiteatur proprio Sacerdoti.* Isti autem pueri non confitentur soli; id est, secretò apud solum Confessarium, sed magis publicè apud Confessarium & alios pueros simul confitentes. Hæc ergo consuetudo, (quæ veriùs dicitur corruptela) si forte alicubi invaluerit, penitus est abolenda.

66. Sed quid, si Confessarius indigeat consilio alicujus Doctoris, ut debite hic & nunc fungatur suo officio, sibi hujusmodi Consiliarius adhibitus de licentia pœnitentis, obligatur eodem sigillo, quò Confessarius?

Affirmat Conclusio, quæ est Suarii supra n. 6. & Aliorum, quos vide apud Dianam part. 2. tract. 1. Miscell. resol. 14. ipse autem putat oppositam sententiam esse probabiliorè, pro qua citat Vasquez q. 93. a. 4. dub. 2. n. 10. & alios. Probat autem; quia Consiliarius iste accipit notitiam peccatorum non ab ipsa Confessione, quasi sigillatam, sed ab ipso pœnitente, ac si ipse referret (quia idem est, si de consensu illius referat Sacerdos) jam verò non novit ex Confessione pœnitentis, sed relatione factà extra Confessionem ab ipso pœnitente, vel à Sacerdote de consensu illius, quod idem est, ac si ipse referret; quod verò ita refertur, nec in Confessione, neque ex Confessione refertur. Ergo non oritur obligatio sigilli Confessionis. Ita Diana.

67. Sed propter illud argumentum non arbitror recedendum à Conclusionè, quam ego judico probabiliorè. Et ratio ejus est; quia tota notitia, quam habet Confessarius, subordinatur voluntati pœnitentis; ac proinde non potest alteri communicari, nisi cum simili subordinatione. Ergo nisi pœnitens consentiat, non poterit Consiliarius eam alteri communicare. Atqui non consentit hoc ipso, quòd dat licentiam Confessario; ergo &c.

Probo Subsumptum; quia si interrogaretur, indubiè responderet, se velle retinere obligationem sigilli, quantum fieri potest. Vel ergo absolutè non potest illa notitia dari Consiliario, cum obligatione sigilli, vel certè censetur

eo modo dari; hic enim modus, si possibilis est, maxime congruit reverentiæ Sacramenti; quod alioquin fieret odiosum pœnitenti, qui meritò poterit timere, quando habet casus aliquos perplexos, ne forte Confessarius per se sit sufficiens ad eos resolvendum, & per consequens debeat alium consulere, adeoque suum peccatum, revelare absque obligatione sigilli. Ergo reverentiæ Sacramenti planè expediens fuit, ut pœnitens posset extendere obligationem sigilli ad Consiliarium.

Dices cum Regio Disp. 9. n. 43. Christus imponens eam obligationem, solum voluit prospicere ei peccatorum narrationi, quæ necessaria est ad obtinendam sacramentalem Absolutionem; atqui nunquam ad illam præcisè est necessarium, ut Confessarius audita in Confessione alteri revelet, præsertim ita ut persona confitentis cognoscatur; ergo &c. Minor probatur; quia quòd necessarium sit aliquando, audita in Confessione, consilii vel auxilii petendi causa alteri explere sit, vel quia Confessarius dubitat, an pœnitens teneatur aliquid restituere, vel an possit impofterum sine peccato in tali vel tali statu perseverare; aut talem contractum exercere; ut liberè matrimonio, aut simile quid facere; vel demum, quia ratione casus reservati non potest eum absolvere, nisi ad hoc facultatem obtineat.

Qualicumque autem ex omnibus ejusmodi casibus possit oriri necessitas, aperiendi alteri audita in Confessione, hæc in solo postremo casu oritur aliquo modo ex vi ac institutione ipsius Confessionis, sive ut pœnitens possit directè absolvi à peccatis. In reliquis autem omnibus nullo modo inde oritur (nam pœnitens sine ulla tali revelatione potest statim absolvi, modò promittat se postea per se (quod in Confessione facere potest) vel per Confessarium, vel per alios consulturum viros doctos & eorum judicio staturum) sed oritur ex eo, quòd pœnitens impofterum teneatur vitare omnia peccata & proxima peccandi pericula.

Unde teneretur per se, vel per alios eodem modo suum statum aperire, etsi Confessio nunquam esset instituta. Quare quòd is, cui extra Confessionem talia revelantur per Confessarium non obligetur sigillo, nullo modo reddit odiosam Confessionem. Adde, hanc revelationem communiter posse sufficienter fieri, ita ut non possit colligi persona pœnitentis, & consequenter sine ullo ejus gravamine.

In postremo autem casu nunquam videtur occurrere necessitas ullo modo revelandi Confessionem. Nam si velit pœnitens, potest semper per se Superiorem adire, eique confiteri, vel committere priori Confessario, ut ita petat facultatem absolvendi à casu reservato, ut nullo modo persona confitentis possit colligi.

Ex quibus patet, nullo modo reddi onerosam Confessionem per hoc, quòd ita consultus

68. Obiectio ex Regio.

69.

non teneatur ad sigillum; quare cum sigillum solum sit impositum, ne Confessio reddatur onerosa, ratio legis ad eum casum nullo modo se extendit. Hucusque Regius.

70.
Prima res-
ponso Ar-
riaga.

Respondet Arriaga Disp. 43, n. 17. Si hæc obiectio quidquam valet, sequi, multos non teneri ad sigillum Confessionis, quos tamen teneri fatentur ipsi Adversarii; nam neque ille, qui casu esset in eodem loco Confessionis & ea peccata audiret, nec qui Confessionem scriptam inveniret, nec qui à Confessario iniquè ea narrante audiret, teneretur: quia hæc omnes narrationes non sunt instituta à Christo ad obtinendam sacramentalem Absolutionem.

Secunda.

Respondet II. posse negari, illam consultationem non esse institutam; nam Christus instituit Sacerdotes, ut prudentes ministros, ac proinde voluit, ut quando ex se non sufficient, consulant viros prudentes. Tota ergo ea consultatio dici potest ex Christi institutione venire; ideoque debuit omnis illa notitia manere sub sigillo ad pœnitentis securitatem. Hæc ille.

Approban-
tur ab Au-
tore.

Et merito; quia si Consiliarius non teneatur sigillo, jam loquendo cum Confessario, communicat ei scientiam eorumdem peccatorum non sigillatam; ergo Confessarius sine fractione sigilli poterit illa peccata revelare, æquè ac ipse Consiliarius, & per consequens quando foret necessarium pro bono communi teneretur ea revelare, non quatenus ea novit ex Confessione, sed quatenus ea audivit à Consiliario. Ac proinde aliquo modo redditur onerosa Confessio per hoc, quod ita consultus non teneatur ad sigillum; quare cum sigillum sit impositum ne Confessio reddatur onerosa, ratio legis ad eum casum aliquo modo se extendit.

71.
Pœnitens
habet jus ut
suum statu-
m aperiat
in ipsa Con-
fessione.

Nec obstat, quod suprâ ait Regius; pœnitens teneretur per se vel per alios eodem modo suum statum aperire, etsi Confessio nunquam esset instituta. Non obstat, inquam, quia ut verum esset, equidem suppositâ institutione, habet jus, ut suum statum aperiat in ipsa Confessione, adeoque habet jus, ut Confessarius per se vel per alium in ipsa Confessione ei consulat, per consequens ut illud consilium maneat sub eodem secreto.

Alioquin longè peioris erit conditionis pœnitens, qui confitetur Confessario haud excellenter docto, qui per se non possit scire, quinam sint excellenter docti, ut sine recursum ad alium possint casus extraordinarios resolvere, redditur procul dubio ipsi Confessio onerosa, præ aliis, qui non habent tam difficiles casus, nisi & ipse Consiliarius teneatur ad sigillum.

Cum ergo non omnes Confessarii ex vi institutionis Sacramenti debeant esse tam excellentes, ut possint per se quoscumque casus resolvere, planè conveniens fuit, ut ex vi ejusdem institutionis, Consiliarius, qui supplet defectum Confessarii, ac eatenus participat suo

modo Clavem scientiæ, unam moraliter cum eo personam constituens, ministrum, inquam, habentem omnia necessaria ad hoc munus, planè, dico, conveniens fuit, in nullo quodammodo necessarium, ut participaret eandem obligationem silentii. Sicuti in aliis Tribunalibus, quando aliquis adhibetur tamquam Consiliarius cum communicatione causæ, obligatur eodem modo ad silentium, quo ipsi Iudices.

Si dixeris; Consiliarius potest esse merus laicus; ergo verè non habet Clavem scientiæ, sed tantum scientiam, quâ instruit Confessarium, ut ipse habeat Clavem scientiæ sufficientem: ex eo autem quod aliquis sit Magister Confessarii, nullo modo est Consiliarius aut participat ejus Claves.

Respondeo; Consiliarius non eo sensu complet unum ministrum cum Confessario, quasi ille verè absolveret partialiter; sed quia in ordine ad hoc Sacramentum hic & nunc perfectè administrandum concurrit, dirigendo aliquo modo, non solum dando generalia principia, ut concurrat Magister, aut concurrat sibi; sed in particulari cum notitia facti, & aliquando persona, ac proinde videtur obligatus ad silentium, ad quod non potest obligari Professor aut Magister, qui tradit regulas generales in Scholis; quia ut sic non habet notitiam particularium culparum aut factorum, super quæ præcisè cadit ea obligatio sigilli.

Rursum objicis; Si pœnitens immediatè confuleret virum doctum, non obligaretur hic ad secretum; ergo neque obligatur quando id facit per Confessarium.

Respondeo Neg. Conseq. Ratio disparitatis communiter assignatur; quia in primo casu illa notitia nullo modo dependet sive delinuntur ex Confessione; secus in secundo casu. Et ideo (inquit Lugo Disp. 23, n. 31.) non per se, sed per Confessarium vult pœnitens consulere Doctorem, ut tota illa notitia habeatur, & maneat sub eodem sigillo. Quæ cautela adhiberi etiam solet respectu ipsius Confessarii: quando enim aliquis vult aliquem frequenter consulere de aliqua materia, confitetur prius illi, & dicit ei sub sigillo rem ipsam, & postea dat illi silentiam, ut salvo sigillo possit cum ipso libè loqui de re illa extra Confessionem. Ecce tunc extra Confessionem consulit sapientem, & confert cum Confessario de re illa, & tamen quia non vult ei dare aliam notitiam, nisi dependenter à prima, quam habuit ex Confessione, semper manet sub sigillo: quod non esset, si ipsum absque præcedenti Confessione confuleret. Ita Emin.

Cæteroque quoties de consensu pœnitentis, Confessarius cum eo ageret de auditis in Confessione, eo ipso acciperet notitiam extra-sacramentalem, seu non sigillatam, quod est incredibile; ergo neque credibile est, talem notitiam accipere, quoties de consensu pœnitentis, potest agere de peccatis confessis cum alio

quo tertio, consultationis gratiā; est etiam illa consultatio non foret necessaria ad Absolutionem sacramentalem, ut patet ex casu precedenti; quāto minus, si foret necessaria, v. g. si dubitat Confessarius, an poenitens sit sufficienter dispositus, vel an ipse habeat potestatem absolvendi, & non possit se resolvere, nisi praviā consultatione, cum declaratione peccati confessi, & personae poenitentis, quod quāmvīs raro contingat, equidem non est moraliter impossibile.

De cetero admittimus, sigilli obligationem positam esse ad finem Absolutionis, & non consultationis; quia tamen consultatio in casu proposito, fit ex notitia accepta in Confessione, & ejus revelatio posset homines avertere ab ipsa Confessione, ideo & notitia, habita ex consultatione de peccatis confessis, pendet ex limitatione seu voluntate poenitentis, vel potius ex reverentia ipsius Sacramenti.

Ex his patet, quid sentiendum de eo, quod ait Regius suprà n. 45. Quāmvīs Confessarius in hac explicatione utatur aliquo modo cognitione, habita ex Confessione, cognitio tamen, quam alteri dat, non oritur proprie ex cognitione sacramentali; sed ex commissione poenitentis, cujus ipse est instrumentum, & cognitio sacramentalis solum se habet, tamquam conditio requisita, ut Confessarius possit alteri casum explicare.

Sicut si poenitens, quōd liberius possit à Confessario dirigi, & in omnibus juvari, extra Confessionem ei diceret: *Fateor me ea omnia fecisse, quae tibi iam ante inter confitendum narravi*; hoc ipso moraliter, sive in ordine ad actus humanos dirigendos, daret Confessario cognitionem suorum peccatorum, distinctam à sacramentali, etsi omnino ab hac dependentem & physicè eandem cum ea. Et contra, qui extra Sacramentum narrafset Sacerdoti omnia sua peccata, postea in Confessione dicendo: *Fateor me fecisse ea omnia, quae iam ante narravi*; daret ei sufficientem cognitionem sacramentalem.

Sicut igitur in hoc casu, Confessarius verè accipit cognitionem sacramentalem; sic in priori verè potest dici, cognoscere peccata poenitentis, etiam extra Confessionem: & eodem omnino modo, ita consultus accipit à poenitente cognitionem, nullo modo sacramentalem, licet dependenter ab opera Confessarii & cognitione sacramentali. Haec tenet Regius.

Sed non est audiendus: quia poenitens non dat licentiam consultandi extra Confessionem, sed in ipsa Confessione, quae, ut suppono, nondum completa est per Absolutionem sacramentalem; & quāmvīs jam completa esset ante consultationem, & post eam daretur licentia consultandi, nisi poenitens significet, explicitè vel implicitè, se dare aliam notitiam præter sacramentalem, dicendo: *Quae dixi tibi*

in Confessione, iterum dico extra Confessionem, ut liberius possis consultare, non censetur poenitens velle dare cognitionem extra Sacramentum; sed solum concedere usum cognitionis sacramentalis ad illum effectum, & non ad alium.

Hinc (contra Regium suprà n. 50.) dico; nostram sententiam nisi firmioribus rationibus. Quae etiam (ut ibidem bene docet idem Auctor) est magis recepta, & propter reverentiam Sacramenti videtur in praxi communiter servanda. Atque ob eam reverentiam, etiam Auctores, qui oppositam tuentur, fatentur, hujusmodi Consiliarium teneti strictius illud secretum servare; quā qui illud quācumque aliā viā secretā novisset, aut etiam se secretum servaturum promississet. Unde & communiter asserunt, nullā unquam ratione licitum esse, dictā cognitione uti in ordine ad accusationem, vel punitionem poenitentis; quia hoc fieret cum aliqua irreverentia Sacramenti.

Si inferas; ergo tantum est quaestio de nomine; Neg. Conseq. quia non dicunt hi Auctores (ut perperam ait Lugo suprà n. 24.) nullo profus casu revelandum esse hoc secretum; sed tantum, ut vidimus, non esse revelandum in ordine ad accusationem & punitionem poenitentis, per quod non negant, Consiliarium posse uti illā notitiā ad conservandam propriam vitam, ad avertendum damnum proximi commune, aut privatam &c. dummodò id fieri possit absque accusatione, & punitione poenitentis. Quidquid sit de mente Regii, & aliorum Auctorum, ego omnibus hujusmodi Consiliariis consulto, ut in nullo profus casu utantur illā scientiā aliter, quā ipse Confessarius.

Sed nunquid eadem ratio Praelati, à quo petitur licentia absolvendi à casibus reservatis? Pater Coninck (inquit Arriaga suprà n. 18.) ait: Si ea licentia petatur per Confessarium ex consensu poenitentis, esse obligationem secreti; secus si immediatè ipse poenitens eam petat; quia tunc non est notitia ex Confessione. In hac doctrina minus consequenter hunc Auctorem discurrissè, dixi paulò antè (n. 16.) agens de Consiliario, cui Confessarius revelat peccata, nunc absolutè & breviter Respondèo: eam licentiam, etsi non sit intra Confessionem, ordinari tamen intrinsecè ad illam, ideòque debere habere eandem obligationem secreti. Haec ille.

Et sanè (prosequitur) hic mihi videtur esse secundus defectus Consequentiae in Coninck; nam etiam ipsa petitio per Confessarium non est actualis Confessio, nec magis ordinatur ad Confessionem, quā dum immediatè eam poenitens petit: in utroque enim casu est ante Confessionem; in utroque ad illam ordinatur; in utroque ipse Praelatus non est auditorus Confessionem; quae ergo, quæso, est differentia, probans magis in uno, quā in altero debere esse sub sigillo? Ita interrogat hic Auctor.

N n z Sed

77.
Nostra sententia est magis recepta, & in praxi servanda.

Obiectio solvitur.

78.
An quæ Consiliarii eadem sit ratio Praelati, à quo petitur licentia absolvendi à reservatis?

Arriaga respondit Regium inconsequentiam.

Obiectio solvitur.

75.
Sententia Regii.

76.
Rejicitur.

79.
sed perpe-
ram, ut o-
stendit Au-
stor.

Sed tu Lector adverte, Coninck haud equidem aliam agnoscere obligationem in Prælato, à quo per pœnitentem vel Confessarium petitur licentia absolvendi à casibus reservatis, quam in Consiliario, cui vel pœnitens vel Confessarius revelat peccatum; sed prorsus eandem, ut patet ex ejus verbis, quæ subscribo.

Infertur secundò; idem dicendum esse de Superiore, à quo extra Sacramentum petitur venia absolvendi à casu reservato, quando aut pœnitens hanc per se petit, ut possit ab eo absolvi, aut quando ipse Confessarius extra Confessionem dixit, ut eam facultatem peteret. Ratio est; quia in neutro casu est ullo modo Confessio sacramentalis; ex qua tamen sola sigillum oritur.

Nec enim ex eo, quòd talis petitio ordinatur ad Confessionem postea futuram, ullo modo (ut Aliqui volunt) sequitur, eam esse Confessionem inchoatam. Nam eodem modo, quando quis bonâ fide alicui amico suo narrat aliqua sua peccata, ut ab eo discat, quâ ratione ea postea debeat confiteri; ea narratio ordinatur ad Confessionem; & tamen non habet rationem Confessionis sacramentalis. Et confirmatur; quia utraque narratio potest æqualiter fieri non Sacerdoti ac Sacerdoti.

Quòd si hæc petitio facultatis absolvendi, cum explicatione personæ pœnitentis, fieret ex hujus venia per Confessarium; qui ex sola Confessione sacramentali haberet casus cognitionem; eadem esset obligatio illius Superioris, & ejus, qui à Confessario cum venia pœnitentis consultitur. Hactenus Coninck.

Idem planè asserens de tali Prælato, quòd priùs dixerat de Consiliario; nisi quòd hic clariùs distinguat inter Confessarium, qui extra Confessionem accipit licentiam petendi potestatem à Prælato, & illum, qui eam accipit in Confessione, cum tamen priùs generaliter videatur dicere, licentiam consultandi semper dari extra Confessionem, ut patet ex dictis. Igitur secundum Regium vel Consiliarium aliquando obligatur propriè dicto sigillo, vel Prælatus nunquam tenetur.

80.
Sententia
Lugonis,
Prælatus
semper te-
netur obliga-
tione sigilli.

Sententia Lugonis est, Prælatus semper teneri eadem obligatione sigilli, quâ tenetur Confessarius; quia, inquit supra n. 34. notitia illa, quâ Prælatus accipit à Confessario, semper oritur ex notitia, quam ipse in Confessione inchoata accipit à pœnitente; quare, juxta Regulam supra positam, transit cum eadem obligatione ex intentione pœnitentis. Hæc ille.

Miror Lugonem hic adferre illam Regulam, quam supra n. 25. impugnaverat dicens: Res sub naturali secreto manifestata alicui, non transit semper cum illo onere: nam si ille injustè eam deferat ad Judicem, Judex procedit ad inquirendum judicialiter; ergo nec in Confessione deberet res transire ad alios cum eodem onere. Ita Lugo.

Alii respondent ad hanc Regulam, obligationem sigilli, cum sit obligatio ex præcepto, priùs afficere personam, cui imponitur præceptum; quare non est sicut in pignore & hypotheca, quæ proximè afficit ipsam rem, & ideo non mirum si transeat cum ipsa re.

Reliqua ergo hæc Regula, unica ratio videtur esse, quam assignat Eminent. n. 35. ubi sic ait: Magis posset dubitari, quando non per Confessarium; sed per seipsum recitrit subditus ad Prælatum & petit ab eo licentiam ut absolvetur à reservato; quia ille recursus non videtur esse Confessio sacramentalis, cum non sit in ordine ad Absolutionem ab eo obtinendam, sed petitio licentiæ confitendi.

Adhuc tamen in eo casu videtur esse obligatio sigilli: quia Auctores citati (Coninck supra n. 50. & Henriquez lib. 6. c. 20. n. 3.) fatentur, tunc etiam Prælatus teneri ad secretum arctissimum; nullo unquam casu violabile: hæc autem tam stricta obligatio non potest esse solum ex iustitia aut secreto naturali; sed debet esse ex virtute Religionis propter reverentiam Sacramenti; atque adeo non dicitur à sigillo, nisi in vocibus, quatenus non potest ex Confessione immediatè; sed per ordinem ad Confessionem: Ratio autem est, quia hoc etiam necessarium est ad finem Sacramenti, cum peccatis reservatis non possit obtineri Absolutio directâ sine consensu Superioris: Ita Lugo.

Sed fallitur in eo, quòd ait; illos Auctores fateri arctissimum secretum, nullo unquam casu violabile, ut supra ostendi ex Regio, & nunc declaro ex Henriquez loco citato, ubi sic lego: Arctiori secreto quàm prædictis, & quòd propriè accedit ad sigillum, teneri Doctor criminofum agnoscent, dum illum Confessor imprudenti sermone, vel de pœnitentis licentia rogat pro consilio capiendo. Sed adhuc arctius tenetur Prælatus, à quo licentiam petit Confessor aut reus pro casu reservato; quia hic est persona Confessione necessaria & aliquo modo Confessor: aliàs Confessio fieret ordinata; quàmvis enim ad cautionem possit prædicta scientiâ uti, ob eam tamen non debet inquirere contra pœnitentem. Hæc ille. Quid clariùs dicere poterat, ut ostenderet, in aliquo casu illud secretum, quodcumque tandem sit, posse violari.

Quantum ad rationem Lugonis, ille opinio est, supposito quòd sine consensu Superioris non possit obtineri Absolutio directâ. Quod addo; quia quando Superior paratus est per se absolvere, neque adest justa causa alteri confitendi, tunc ille consensus Superioris non est necessarius ad finem Sacramenti, cum sine illo possit obtineri Absolutio directâ à peccatis reservatis; ac proinde non videtur, quomodo tunc notitia, quæ datur Superiori, sit sacramentalis, cum nullo modo sit necessaria ad Sacramentum, neque ad illam possit ordinari, quandoquidem, ut suppono, Confessarius aut pœnitens

nitens sciat se injuste petere licentiam.

Et ideo in Conclusionem addidi illas voces: *A quo iuste petitur*; quia tunc saltem illa noticia est necessaria ad directam Absolutionem obtinendam, simili modo, quo noticia Confessarii: ergo sicut hæc datur sigillata, ita etiam noticia Prælati.

Ex quo facile respondetur ad rationem Regii supra pro opposita sententia. Respondetur, inquam, narrationem peccatorum, quæ sit laico, ut pœnitens ab eo discat, quâ ratione ea postea debeat confiteri, minimè necessariam esse ad directam Absolutionem peccatorum, quia ab ipso Confessario in ipsâ Confessione possit pœnitens id discere; & aliunde nimis remotè hæc narratio ordinatur ad Absolutionem sacramentalem, cum oporteat rursùm illa peccata narrare Confessario. At verò narratio, quæ fiet Sacerdoti inferiori, tamen si pro tunc non sit sacramentalis, quia facta non Iudici; equidem obtentâ facultate absolvendi, transit in sacramentalem per hoc solum, quod pœnitens petat Absolutionem de peccatis antea narratis: ergo illa narratio non potest æqualiter fieri non Sacerdoti ac Sacerdoti.

Atque hinc patet, licet Confessio facta inferiori, non sit perfecta & completa, nihilominus esse inchoatam, & in ordine ad Absolutionem ab eodem obtinendam: habet quippe potestatem inchoatam; & potest iudicare, aut sit necesse recurrere ad Superiorem. Potest etiam fieri, quòd adsit bona fides pœnitentis, existimantis eum esse legitimum Iudicem. Quidni ergo talis Confessarius obligetur sigillo? Non dubitò obligari.

Alioquin malè provisum esset pœnitentibus, qui sæpissime ignorant casus reservatos, & quamvis hos sciant, ignorant tamen, an hic vel ille Confessarius habeat potestatem absolvendi à casibus reservatis; adeoque valde onerosa & odiosa redderetur Confessio, si Confessarius in casu proposito non teneretur ad sigillum. Immo tamen pœnitens sciret Confessarium non habere potestatem absolvendi, adhuc tamen obligaretur ad sigillum; quia illa noticia datur proximè in ordine ad Absolutionem, sicuti quando confitetur per Interpretem aut Internuntium: ergo æqualem participat obligationem.

Ita expressis verbis docet Scotus 4. dist. 21. q. 2. n. 14. ubi sic lego: *sed de cui, dicitur, quod cuilibet tenetur celare, nisi Superiori, cui in casu potest revelari. Sed rationes præmissa concludunt de Superiori, sicut de inferiori, nisi in casu, quando scilicet inferior non potest absolvere, sed recipit, ut referat Superiori, qui potest absolvere; & tunc censendum est, quòd confitens sibi ut inferiori, narrat sibi ut Interpreti tantum: & tunc stat totum in eum unicum actum Confessionis, in quo confitens & Superior, qui solus tunc est Confessor, sunt*

judicandus & Iudex: medius autem qui audit & refert, tantummodò est Interpretes: tenetur tamen ad silentium quantum ad omnem alium ab illo, cui est Interpretes.

Nec ipse solum, sed etiam Prælati, à quo pœnitens per se vel per alium petit potestatem, cum in utroque casu compareat coram Superiore, ad observandum Christi præceptum, & obtinendam Absolutionem sacramentalem ab ipso, vel ab alio, à Prælato denominando. Nam fieri potest, quòd Prælati non sit Sacerdos, vel est Sacerdos sit, pœnitens tamen non tenetur ipsi confiteri, sed iuste, ut supponitur in Conclusionem; petit potestatem alteri confitendi: ergo nulla est ratio, quare tunc Prælati non tenetur sigillo Confessionis eo modo, quo tenetur, si ipse per se absolvisset.

Si dixeris; pœnitens non tenetur per se petere, sed potest petere per alium absque applicatione personæ; & ordinariè sic petitur licentia. Respondeo; aliquando non posse id fieri, quia v. g. alius renuit facere; & Superior possit non solum validè, sed etiam aliquando licitè nolle dare licentiam; nisi compareat vel nominetur pœnitens. Ergo si pœnitens vult se manifestare Superiori, habet jus ad sigillum, faciendo id, quod per se requiritur ad finem Sacramenti.

Et quoniam Consiliarius nullum habet jus, ut pœnitens coram illo compareat, aut nominetur; hinc si pœnitens per seipsum consulat, cum id per se non requiratur ad finem Sacramenti, liquet profectò, ex illa consultatione Consiliarium haud contrahere obligationem sigilli, sed tantum secreti naturalis.

Cæterùm (ut progrediamur ad sequentem partem Conclusionis) quicumque per Confessarium licet injustè, aut casu transiens; vel malitiosè auscultans venit in notitiam peccatorum, tenetur sigillo Confessionis. Ita Scotus 4. dist. 21. q. 2. n. 13. ibi: *De quis, dico, quòd non solum Confessor, sed & is, cui Confessor revelat licet illicitè, tenetur celare. Probatio; quia transferens aliquid in alium de facto, quòd non potest licitè de iure transferri, non dat illi alteri us utendus vel transferendi istud in alteram; quia ex quo non habuit ius, non potuit ius in alium transferre, quia nemo dat, quòd non habet: sed Confessor revelans non habuit ius transferendi istud in alterum: ergo si de facto transferat, alius non habet sibi ius, ulterius transferendi.*

Idem dico de illo, qui audit Confessionem consentiens, alius scilicet à Confessore. Si enim audit casualiter non peccat; tenetur tamen ad silentium: si verò dolosè, mortaliter peccat, & adhuc tenetur ad silentium.

Atque hæc est communis sententia, in praxi omnino amplectenda & sequenda; Et ratio generalis est: quia omnes illi habent notitiam sacramentalem, id est, notitiam saltem remotè acceptam ex sola Confessione sacramentali.

N n 3

Oppos-

88
Quicumque per Confessarium licet injustè, aut casu transiens, venit in notitiam peccatorum, tenetur sigillo.

87
Obiectio
Solutio

88
Quicumque per Confessarium licet injustè, aut casu transiens, venit in notitiam peccatorum, tenetur sigillo.

Probatio

84
Responsio ad rationem Regii pro opposita sententia.

85
Confessio facta inferiori non sit perfecta & completa, nihilominus esse inchoatam, & in ordine ad Absolutionem ab eodem obtinendam.

86
Ita expressis verbis docet Scotus 4. dist. 21. q. 2. n. 14. ubi sic lego: sed de cui, dicitur, quod cuilibet tenetur celare, nisi Superiori, cui in casu potest revelari.

89. Oppositum docet Sotus 4. dist. 18. q. 4. a. 5. de illo, qui casu audivit Confessionem: Si quis, inquit, casu audivit Confessionem, non se ingerendo, sed quia alter locutus est altè, tenetur. quidem etiam sub peccato mortali celare, sed non sub sacro sigillo Sacramenti. Si autem per injuriam aut fraudem sese ad audiendum ingereret; ille profectò arctissimè omnium teneretur ad sigillum, licet non sub censuris Sacerdoti decretis; esset tamen graviter puniendus. Hæc ille.

Rejicitur.

Sed non assignat rationem disparitatis. Fatemur, gravius peccare, qui utitur scientiâ acceptâ per injuriam vel fraudem; quia tenetur ratione injustæ acceptionis, injuriam Sacramento & pœnitenti illatam reparare, quam potius auget, quando revelat peccata; sed cum ille titulus non requiratur ad obligationem sigilli, ut patet in Confessario, sed sufficiat titulus rei acceptæ, & aliunde, qui casu audivit Confessionem, habeat titulum rei acceptæ, unde probatur, quod hic etiam non tenetur sacro sigillo Sacramenti?

Enimverò pœnitens nulli loquitur, ut suppono, nisi Confessario: ergo tam ille, qui sponte se ingerit, quàm qui casu audit, participat eandem notitiam cum Confessario: ergo sub eadem obligatione.

90.

Quid si alius quis ex necessitate confiteatur alio audientibus, aut per injuriam peccatum fuerit revelatum.

Hinc si quis confiteatur audientibus aliis, quia hic & nunc aliter non potest, audientes, velint nolint, contrahunt obligationem sigilli, ne alioquin tali pœnitenti Sacramentum fiat odiosum & quasi inutile. Similiter si per injuriam crimen aliquod ex Confessione fuisset revelatum, & jam factum publicum & notam toti civitati, per se loquendo non possent civis sibi mutuo loqui de tali peccato.

Dico: Per se loquendo, id est si reverà tota notitia in sola confessione fundetur; alioquin, ut notat Suarez Disp. 33. Sect. 4 n. 8. ex accidenti excusari possunt, vel quia in tanta hominum multitudine non potest omnibus hoc constare, vel certè quia illà occasione res patefacta est aliis modis, & comparatâ aliâ notitiâ, cessat sigillum.

91.

Alius casus.

Et quod dixi de civibus, etiam procul dubio intelligendum venit de pluribus Confessariis, quibus pœnitens idem peccatum confitetur: caveant itaque, ne sibi mutuo de illo peccato loquantur.

Eadem cautione opus est Consiliario, qui à diversis Confessariis, de eodem peccato confutitur; nam ita cum utroque agere debet, ac si aliâ viâ illud non sciret, quia prior viâ etiam est sacramentalis, & ideo omnino debet esse secreta. Unde non potest uni dicere aliquam aliam circumstantiam, quam ab altero didicit; sed singulis respondere debet juxta ea, quæ singuli narrant. Poterit tamen dicere (inquit Lugo suprâ n. 30.) sub conditione: Si res non esset hoc modo, sed alio diverso, cum tali

circumstantia, aliter dicendum esset. Hoc verò ipsum debet cautè facere, & silvo sigillo. Ita Eminent.

Sed quid si pœnitens absque necessitate publicè multis audientibus peccata sua confiteatur, aut in chartâ describat, nunquid audientes vel legentes hujusmodi chartam tenentur sigillo?

Negat Conclusio cum communi DD. sententia, cujus ratio est: quia tali casu scitur peccatum non ex Confessione sacramentali, quæ fit soli Sacerdoti; sed ex alia Confessione, quam pœnitens instituit ad sui humiliationem; quâvis enim sit una Confessio realiter quoad pronuntiationem verborum; attamen virtualiter est multiplex, quia ordinatur ad plures ex intentione loquentis: ad plures, inquam, non in ordine ad accipiendam ab illis pluribus Absolutionem sacramentalem; nam si ita fieret, oriretur indubiè in omnibus Confessariis, qui simul ita audiunt, obligatio sigilli; sed ad alium finem, putà, sicut statim dixi, ad humiliationem pœnitentis.

Unde licet tali casu non posset Sacerdos, qui audit in ordine ad Absolutionem, uti illa scientiâ extra Confessionem, quatenus sic audivit; equidem, quia etiam audit, sicut alii, ad alium finem, quidni tali ratione posset uti illà scientiâ extra Confessionem, veluti alii utuntur?

Audiamus Arriagam Disp. 45. n. 190. in fine: Fortasse, inquit, posset tunc quis judicare illam ipsam Confessionem, etiam prout factam Sacerdoti, sub his circumstantiis non esse secretam; quia eo ipso, quod pœnitens voluit alios esse presentes pro humiliatione cellis hoc jure non aliter, quàm si post Confessionem publicè dixisset Confessario: Do tibi licentiam, ut pro tuo libitu reveles totam meam Confessionem, quo casu Sacerdos loqui posset de ea Confessione ex scientiâ, quam in illa habuit, quia jam est ablatum impedimentum. Unde in presenti meliùs etiam dicemus, Sacerdotem loqui ex scientiâ sibi factâ, cum jam sit ablata obligatio secreti per advocacionem aliorum. Hæc ille.

Sed, meo judicio, talis licentia non sufficit, ut Confessio, prout facta Sacerdoti, non debeat servari secreta; quia Christi secretum annexit Confessioni sacramentali, quod secretum non pendet à voluntate pœnitentis, ut infra videbitur: quàmvis facere possit, ut peccata confessa non debeant celari, dando aliam notitiam extra Sacramentum. Ego licet tali casu Sacerdos posset revelare peccata confessa, non tamen propterea Confessionem, prout factam Sacerdoti, id est, Confessionem sacramentalem; sed solum prout factam aliis, quâ ratione non est sacramentalis. Unde non posset dicere: Talis pœnitens mihi confessus est hæc vel illa peccata sacramentaliter, sive in ordine.

sect. 6. De Sigillo Confessionis. Concl. 3. 287

ordine ad Absolutionem sacramentalem; licet possit dicere: Talis poenitens fecit hæc vel illa peccata, de quo plura Sect. seq.

Quantum ad Confessionem scriptam, intelligenda est Conclusio de descriptione omnino libera facta ad sui humiliationem; sicut legitur fecisse B. Ioannes Capistranus, de quo Petrus Rodolphus lib. 1. Histor. Seraph. Relig. hæc refert: *Reversus est in patriam; ubi venditis, quæ habebat, pauperibusq; distributis, rediit Perusiam fordidus & lugubribus indutus vestibus, per mediam urbem vectus asello, viarum papiracæ redemptus, in qua scripta erant sua peccata: quæ res non parvam Perusinis, qui eum in fastigio dignitatis noverant, admirationem intulit.* De tali descriptione intellecta Conclus. nullam habet difficultatem, quia æquivaleret verbis; unde eadem est utriusque ratio.

Porrò de descriptione, quæ fieret ex necessitate, v. g. si mutus non posset aliter confiteri, quàm per literas, vel memoriæ causâ, non parva est difficultas.

Malderus in particulari Tractatu de Sigillo Confessionis cap. 13, sic ait: Qui invenerit descripta poenitentis peccata, quæ literis mandavit, fortè memoriæ causâ, ut ea exactius confiteatur, tenetur sigillo, sive jam Confessio facta sit, sive adhuc faciendâ. Est communis DD. Ratio est; quia charta istius tenor, est aliquid Confessionis, & quasi Confessio scripta; ita ut æquiparari possit, chartam eo modo inveniens, illi; qui casu audit confitentem. Est etiam charta illa quasi internuntia juvenis memoriâ confitentis: itaque censetur sigillata sacro sigillo. Rectè addit Navarrus in cap. Sacerdos de Poenit. d. 6. n. 9. qui talem schedulam invenerit, si ex titulo deprehendat, contineri eâ proximi Confessionem, debere à lectione ejus abstinere. Hucusque Malderus.

Et rectè quidem, inquit Dia. part. 3. tract. 4. resol. 112. nam charta illa dici potest Confessio inchoata; & si peccata illa sint confessa, jam effecta; ideo firmius dicere possumus, eadere illa sub eodem sigillo, sicut illa, quæ aliquis revelavit mihi ex dicto Confessarii, vel ex audicione Confessionis. Et licet pro contraria opinione adsint DD. tamen nostra est amplectenda, quia favorabilior est Sacramento. Ita Dia.

Sed Suarez suprâ n. 3. putat hanc extensionem esse nimiam; quia, inquit, illud est instrumentum valdè remotum, & sacramentalis Confessio nullo modo ibi est inchoata; erit ergo illud sub secreto naturalis.

Atque hanc sententiam Lugo suprâ n. 47. existimat regulariter loquendo esse veriore, quia illa scriptura non est Confessio, sed materia Confessionis preparata, ut facilius fiat Confessio. Sicut ergo si poenitens dum facit apud semetipsum examen ad Confessionem,

loqueretur voce intelligibili, ille qui audiret, non obligaretur ad sigillum; quia non audiret Confessionem, sed preparationem ad Confessionem; sic scriptura illa nihil aliud est, nisi preparatio ad Confessionem, quàm pro sua memoria facit poenitens: ergo notitia ex illa scriptura non oritur ex Confessione, sed ex preparatione poenitentis apud semetipsum ad Confessionem.

Interim fatetur Eminenti illòs, qui olim dicebant fieri posse Confessionem per literas, debuisse consequenter dicere, literas illas ad Confessarium missas, si ab aliquo interceptarentur & legerentur, obligare ad sigillum; quia illa epistola erat vera Confessio.

Deinde n. 48. adhuc in uno aut altero casu admittit primam sententiam. Primò, si aliquis mutus confiteatur per scripturam Confessario presentem, & hanc scripturam aliquis casu legeret, maxime dum in ipso actu Confessionis est in manu Confessarii, teneretur utique ad sigillum: quia illa scriptura tunc est locutio & Confessio propria; cum non aliter confiteatur mutus ille, nisi per istam scripturam.

Immo licet post Absolutionem aliquis invenisset eam in confessionali, probabile videretur, quòd teneretur ad sigillum, quia illa videtur esse ipsa Confessio manens. Sicut si post datam Absolutionem, ab echo verba ultimè peccati per reflexionem reverterentur, qui illa audiret, procul dubio teneretur ad sigillum, quia accepit notitiam ab eadem Confessione perseverante in aere per totum illud tempus. Sic ergo scriptura illa videtur esse eadem Confessio, & eadem locutio poenitentis permanens in charta, etiam quando jam actu non confiteretur.

Alium casum assignat Lugo suprâ n. 49. quando aliquis per literas peteret à Prælo licentiam ad hoc, ut absolveretur à tali casu reservato, qui legeret illas literas, eodem modo obligaretur ad sigillum, sicut ipse Prælatus; & sicut ille, qui casu audiret subditum, poenitentem illam licentiam: nam per literas loquitur formalissimè cum Prælo; atque ideo notitia ex iis literis habita, haberetur omnino ex petitione, quâ subditus recurrit ad Prælatum, & petit ab eo licentiam pro suo peccato reservato. Ita Lugo. Existimans in aliis casibus, in quibus scriptura solum deservit pro ipso poenitente, & ejus memoria, non esse obligationem sigilli; quàmvis sit obligatio gravissima secreti naturalis, & humani.

Hinc doctrinam amplectitur Arriaga, eo excepto, quòd putet, postquam jam est finita Confessio, sive parùm, sive multum temporis intercedat, non obligari eum sigillo, qui illam legeret. Similiter, qui inveniret literas in cubiculo Prælati post datam licentiam, quia (inquit n. 25.) ea scriptura jam non esset petitio

97. exceptio unò aut altero casu.

Primus casus.

De notitia per reflexionem reverterentur.

Secundus.

100.

98. Doctrinam Lugonis amplectitur Arriaga cum aliquam tamen exceptionem.

94. An ex Confessione scripta oritur obligatio sigilli.

95. Sententia affirmativa Malderi.

96. Opiniones affirmativa Malderi.

97. Opiniones affirmativa Lugonis.

98. Opiniones affirmativa Arriagæ.

petitio licentiæ, uti Confessio scripta inventa, ex qua aliquis confessus est, non est jam Confessio.

Ad instantiam, ex ehone desumptam, respondet ibidem, eam non valere; nam, inquit, ibi illa repercussio est moraliter ipsamet locutio pœnitentis, idèdque sortitur eandem obligationem secreti. At scriptura manens, non est effectus Confessionis, sed primæ scriptiois, & quidem per se jam quasi externus: eodem enim modo durat, sive jam dudum scripserit, sive immediatè antè; ac proinde pœnitentis vitio debet tribui, quòd eam schedam reliquerit, non minùs, quàm si surgens eam amississet in templo. Hæc ille.

99.
Iudicium
Auctoris de
hac contro-
versia.

Quærit aliquis, quid ego sentiam de hac controversia? Citius Respondeo; me summo-
pore mirari, tot esse diversas sententias in materia adèd periculosa. Et sanè, vel revelatio scripturæ, seu peccati cogniti ex scriptura in casibus propositis, reddit Sacramentum odiosum & onerosum, vel non. Si non; nescio, quare magis arctum vinculum secreti oriatur ex ea, quàm ex alia scriptura, nullo modo concernente Sacramentum. Sin ita; quare non dicitur esse obligatio sigilli? Nam ideo ex Confessione oritur obligatio sigilli, quia ejus revelatio reddit Sacramentum odiosum & onerosum.

Eadem est
ratio scrip-
turæ anti-
quæ & novæ.

Cæterùm puto, eandem esse rationem scripturæ antiquæ & novæ, veteris & recentis, scilicet utramque esse eandem Confessionem, & eandem locutionem pœnitentis, permanentem in charta; adèdque tamdiu permanens, quamdiu permanet charta; per consequens petinde esse, ubicumque charta illa inveniatur, sive in sede confessionalis, sive in templo, sive in platea aut cubiculo Confessarii vel pœnitentis; seu statim post Confessionem, seu post unum aut plures annos; semper enim est Confessio scripta, Confessio, inquam, facta.

100.

Sicut ergo, si quis post plures annos, per possibile vel impossibile, audiret Confessionem vocalem, nihilominus obligaretur sigillo æquè, ac si audivisset, quando immediatè antè facta fuerat: quidni similiter obligaretur, qui videret Confessionem scriptam, factam ante plures annos, æquè ac si vidisset immediatè antè factam? Sola enim differentia inter has Confessiones est, quòd vox sit signum transiens, scriptura autem signum permanens ex natura sua, juxta illud commune dictum: *Littera scripta manet*; deinde (ut Aliqui volunt) quòd omnis scriptura ex natura sua nata sit esse publica, secùs vox.

Sicut Con-
fessio voca-
lis debet
manere se-
creta, ita
quoque
Confessio
scripta.

Et ideo scriptura est signum minus idoneum in Confessione, ac proinde non obligans pœnitentem, ut tali signo confiteatur, ut alibi diffusius explicavimus. Quia tamen potest eo uti, saltè validè, immo & aliquando licitè; ideo sicut voces debent manere secreta; &

audita obligant ad sigillum semper observandum; ita etiam scriptura, quæ aliquis confitetur, vel quam aliquis adhibet tamquam instrumentum ad confiteendum, debet manere secreta, & lecta obligat ad sigillum semper observandum.

Centes, si aliquis adhiberet interpretem, solum ad melius explicanda sua peccata, centes, inquam, quòd qui audiret talem interpretem loquentem, non obligaretur ad sigillum? Cur ergo non obligabitur, qui legit chartam, quam pœnitens adhibet, solum ad melius explicanda sua peccata? Non video disparitatem. Unde quod in uno casu dicitur, etiam dicitur in alio; vel da rationem disparitatis.

Sicut autem, qui post plures annos audiret talem interpretem; referentem illa peccata, obligaretur ad sigillum Confessionis, supposito, quòd ipse interpret obligetur; quidni similiter obligaretur, qui post multos annos legeret peccata scripta, seu Confessionem scriptam? Quid si Sacerdos scriberet peccata confessa, putas, quia, qui legeret post plures annos illam scripturam, non obligaretur sigillo?

Deinde ponamus casum, quòd interpretes peccata, sibi relata in ordine ad Confessionem, antequam ea explicet Confessario, referat alicui tertio; existimas, quia hic non obligabitur sigillo, èd quòd adhuc Confessio fit facienda Sacerdoti? Certum est, si interpret obligetur, & tertium illum obligari. Ergo similiter obligabitur ille, qui chartam legentem antequam Confessio fit facta Sacerdoti.

Itaque, ut finem imponamus huic controversiæ, charta illa non tam est preparatio ad Confessionem, quàm ipsa Confessio inchoata, sicuti revelatio peccatorum facta interpreti, non tam est preparatio ad Confessionem, quàm inchoata Confessio, quam interpret, & per ipsum pœnitens perficit, quando illa peccata explicantur Sacerdoti: in casu autem propositio perficitur, quando pœnitens tradit illam chartam Sacerdoti, vel ex ipsa charta recitat. Sola ergo differentia inter illos casus est, quòd pœnitens in uno casu per interpretem explicat peccata, & perficiat inchoatam Confessionem, in alio casu per traditionem chartæ, aut per recitationem propriam ex charta.

Et quid si dixerò; etiam locutionem inchoatam, dum pœnitens apud se recipit, dicit examen, esse Confessionem inchoatam, & per consequens obligare ad sigillum? Quis me arguet de errore? Enimverò quid refert, sive dicam illa peccata interpreti, ut ea melius referat Sacerdoti, sive dicam mihi ipsi, ut ego melius ea referam? Non video aliam disparitatem, nisi quòd interpret non possit ea scire, nisi per meam sensibilem locutionem, quæ tamen non est necessaria, ut ego ipse sciam

Interim potest esse necessaria, ut sciam debitis & congruis verbis explicare, propter ignorantiam idiomatis, vel aliam similem causam.

Ut ut sit speculativè loquendo, in praxi iudicio amplectendam sententiam Malderi, supra relatam; quia favorabilior est Sacramento, ut bene docet Herincx hic Disput. 8. de Sigillo n. 11. in fine dicens: Quod si Confessarius dubitet, an Confessio sit sacramentalis, an non, tenetur ad sigillum; eò quod præsumendum sit in favorem Confessionis & pœnitentis, ne confessio fiat odiosa. Quare hic locum non habet libertas loquendi; in cuius possessione videtur esse Confessarius: contra illam enim prævalet ex voluntate Christi periculum certum avocandi fideles à Sacramento Pœnitentiæ. Hæc ille.

Unde miror, eundem Auctorem infra h. 27. tam generaliter & indistinctè proferre suam sententiam de præsentis controversia hæc verbis: *Qui legit chartam, continentem alterius peccata, descripta in ordine ad faciendam Confessionem, etsi graviter peccet, propter iniuriam proximo illatam; tamen, iuxta DD. communis, non tenetur sigillo Confessionis, sed secreto naturali, cum descriptio illa non sit pars Confessionis, sed preparatio ad illam.* Quæ utique est ratio Lugonis, supra allegata; qui tamen excipit duos casus, ut vidimus, in quibus putat oriri obligationem.

Deinde quod ait; *Iuxta DD. communis, non credo esse verum; cum Malderus supra dicat, suam sententiam esse communem, & pro ea plures Doctores allegentur à Diana supra, quàm pro opposita.* Atque ut utraque sententia æqualiter foret probabilis, cur in tali dubio non erit iudicandum pro Sacramento, cum contra libertatem ejus, qui legit talem chartam, prævaleat ex voluntate Christi, periculum certum avocandi fideles à Sacramento Pœnitentiæ?

Denique quod docet Herincx ibid. n. 18. loquens de Confiliario (qui secundum ipsum probabiliter non obligatur sigillo) docet, inquam, certum nihilominus esse, quod sit obligatio arctissimi secreti naturalis, immo quod nullo casu revelari queat; non approbo, cum plures Doctores, qui cum ipso docent hanc probabilitatem, non asserant talem obligationem, ut supra ostendi. Unde ego ipsi ea certitudo?

Hoc ego certum existimo; pœnitentem non obligari sigillo, quod in favorem illius inductum est, ad tacendum dicta Confessarii, etiam satisfactionem sacramentalem. Quàmvis indubie obligari possit secreto naturali quoad ea, quæ sibi tali lege specialiter commissa & acceptata forent; quod non est frequens. Obligatur etiam celare ea, quæ honori seu existimationi Confessarii obesse possent,

aut ex quibus in alia re detrimentum incurret, juxta regulas communes. Quare non dicit concubina suo complici, sibi à Confessario interdictam cum eo conversationem, quando Sacerdoti inde crearetur periculum. Peccant proinde qui Pœnitentios adeunt curiositatis & tentationis causâ, ut eos reprehendant, traducant, & rideant apud alios, narratis defectibus ipsorum in confessione oblativatis.

Notat autem Malderus supra; quàmvis pœnitens non teneatur celare, quænam ipse confessus sit, per obligationem sigilli Confessionis sacramentalis; posse tamen eadem ut talia celare, & asseveranter, ac etiam jurato dicere, quod illa nemini dixerit, cum nemini dixerit, ut homini, sed tantum ut Deo. Item, quod ea non sit confessus huic vel illi Sacerdoti asseverare potest, quando super hoc urgetur, intelligendo quod non sit confessus ulli hominum, ut homini, sed, ut Deo; præsertim cum interrogatio non debeat alio sensu accepta præsumi, quàm quo legitime accipi potuit: & in hoc similis est ratio pœnitentis & Sacerdotis. Ita Malderus cum Aliis, quos citat.

Sed, meo videri, magna est disparitas inter pœnitentem & Sacerdotem. Nam Sacerdos, ut suppono, non potest absque gravissimo peccato illa peccata revelare: ergo interrogans non præsumitur alio sensu interrogare, quàm ipse possit licitè respondere: ergo negando loquitur ad mentem, quam debet habere interrogans, videlicet se nescire illa peccata, ita ut absque peccato possit ea ipsi revelare, de quo plura suo loco. At verò pœnitens, ut suppono, potest licitè illa peccata revelare, & consequenter interrogans potest licitè velle eorum revelationem, & censetur velle, maxime si interrogat, an dixerit in Confessione. Et aliunde fieri posset, ut ex negatione interrogans pateretur grave detrimentum. Quo jure ergo pœnitens tali casu hoc negaret? Quomodo saltem, dicit aliquis, tali casu non mentiretur? Quæritur enim, an dixerit alicui, non ut homini, sed, ut Deo.

Hinc Sotus 4. distinct. 18. q. 4. a. 5. Si, inquit, interrogetur, an dixerit in Confessione, nequaquam licet negare; nam sensus esset: Non dixi, ut Deo, qui sensus esset falsus; sed tunc respondendum est cum acrimonia, quia interrogatio illa impia & facti-lega est.

Quid si ergo interrogatio sit pia? v. g. aliquis accusatur de scientia proditoris, non delatæ ad Magistratum civitatis, cum tamen eam sub pœna capitis debuerit deferre, nisi habuerit solam scientiam confessionalem; ipse autem non potest dicere se habuisse solam illam scientiam; sic enim revelaret sigillum, quod

103. In praxi amplectendam est sententiam Malderi.

104. que est magis communis.

105. Pœnitens non obligatur sigillo ad tacendum dicta Confessarii.

106. An pœnitens possit negare se dixisse aliqua peccata in Confessione, que tamen reverè dixit Malderius.

Arguitur contra legentiam asseverantem.

107. Sotus ad hæc ret sententia negatis.

nunquam licet: quæritur ergo ab ipso proditore, an tali suam proditorem fuerit confessus, si affirmet, dimittetur Confessarius liber; si neget, indubiè morte morietur & non vivet; quis adeo desipiat, ut dicere audeat, talem proditorem posse negare, se crimen illud ei fuisse confessum? Cùm enim possit licitè affirmare, sinè ulla impietate & sacrilegio, & tali viâ Confessarium innocentem à morte injusta liberare, ego certè non audem talem excusare à gravissimo peccato, si negaret.

Nec puto Malderum & alios Auctores de tali casu intelligendos, salvo meliori iudicio, sed de casu, quo affirmatio vergeret in detrimentum proprium vel Confessarii, aut alterius tertii, aut certè negatio nulli foret nociva; quàmvis enim tunc posset veritatem aperire, salvâ reverentiâ Sacramenti, tamen non teneatur, adeoque censeretur negare se dixisse, etiam ut Deo, ita ut interroganti debeat respondere ad suam mentem.

Cæterùm si Confessarius ad turpia sollicitaverit poenitentem in Confessione (quod absit) non tenetur poenitens sigillo, nec aliâ obligatione ad illud tacendum; sed quatenus opus est, secundum regulas prudentiæ, revelare poterit extra Confessionem, ubi & quando oportuerit, non secus ac si in Confessione non esset dictum: est enim in hoc par Confessarius, qui non tenetur celare, quando ipse à poenitente ad illicita sollicitatur, ut supra dictum est. Talia enim merè concomitantè se habent ad Confessionem, immo potius tamquam ei adversa, consentur ab ipsa prorsus aliena.

Unde mandat Greg. XV. Bullâ: *Universi Dominici gregis* 34. apud Cherubinum, omnibus Confessariis, ut suos poenitentes, quos noverint fuisse ab aliis sollicitatos ad turpia in Confessione sacramentali, moneant de obligatione denunciandi sollicitantes Inquisitoribus seu locorum Ordinariis.

In hac Bulla Pontifex §. 3. Motu proprio & ex certa scientia ac matura deliberatione approbat & confirmat Bullam Pii IV. Cùm sicut nuper 31. apud Cherubinum, quâ conceditur facultas Inquisitoribus hæreticæ pravitatis procedendi contra Sacerdotes, qui mulieres poenitentes, in actu Confessionis ad actus inhonestos provocare & allicere tentant. Eamque, solum datam pro regnis Hispaniarum, extendit ad universas Christiani orbis partes.

Ac præterea (inquit §. 4.) ne in futurum de poena his delinquentibus imponenda, & de modo contra eosdem procedendi ab aliquo dubitari possit, statuimus, decernimus & declaramus, quod omnes & singuli Sacerdotes tam seculares quam quorumvis, etiam quomodolibet exemptorum, ac Sedi Apostolicæ immediatè subiectorum, Ordinum, Institutio-

rum, Societatum & Congregationum Regulares, cuiuscumque dignitatis & præminentiæ, aut quovis privilegio muniti existant, qui personas, quascumque illæ sint, ad inhonestas, sive inter se, sive cum aliis quomodolibet perpetranda, in actu sacramentalis Confessionis, sive antè vel post immediatè, seu occasione, vel prætextu Confessionis huiusmodi, etiam ipsâ Confessione non secuti, sive extra occasionem Confessionis in confessionario, aut in loco quocumque, ubi Confessiones sacramentales audiuntur, seu ad Confessionem audiendam electo, simulantes istam Confessiones audire, sollicitare vel provocare tentaverint, aut cum eis illicitos & inhonestos sermones, sive tractatus habuerint, in officio Inquisitionis severissimè, ut infra, puniantur. Et præterea omnes hæreticæ pravitatis Inquisitores, & locorum Ordinarios omnium Regnorum Provinciarum, Civitatum, Dominiorum, & locorum universi orbis Christiani in suis quævisque Diocesis & Territoriis per has nostras literas, etiam privè quoad omnes alios, specialiter, ac perpetuè iudices delegamus, ut super his contra prædicta, simul, vel separatim in omnibus, prout in casibus Fidei, iuxta Sacrorum Canonum formam, nec non Officii Inquisitionis huiusmodi Constituciones, Privilegia, Consuetudines, & Decreta diligenter inquireant, & procedant: & quos in aliquo ex huiusmodi nefariis excessibus culpabiles repererint, in eos pro criminum qualitate & circumstantiis suspensionis ab executione Ordinis, privationis beneficiorum, dignitatum & officiorum quorumcumque, ac perpetuè inhabilitatis ad illa, nec non reus activæ & passivæ, si Regulares fuerint, excommunicatis ad vitæ, & carceris etiam in perpetuum absque ulla spe gratiæ, aliisque penas decernant, eos quoque si pro delicti gravitate graviores penas meruerint, debita procedente degradatione, Curia seculari puniendos tradant.

Addit §. 3. Dantes etiam facultatem Venerabilibus Fratibus nostris S. R. E. Cardinalibus generalibus Inquisitoribus, ne delictum tam enormem, & Ecclesiæ Dei tam perniciosum, et probandum defectum, impunitum, cùm difficultis sit probationis, testibus etiam singularibus concurrentibus præsumptionibus, iudicis, & alius administrati delictum probatum esse arbitrio suo iudicandi, & Curia seculari ut præfertur, reum tradendum effronuntiant. Non obstantibus, (ut ait §. 6.) omnibus, quæ dictus prædecessor in suis literis prædictis voluit non obstatè, ceterisque contrariis quibuscumque.

Denique §. 7. ad propositum nostrum lego, Mandantes omnibus Confessariis, ut suos poenitentes, quos noverint fuisse ab aliis, ut supra sollicitatos, moneant de obligatione denunciandi sollicitantes, seu ut præfertur tractantes, Inquisitoribus seu locorum Ordinariis prædictis: quod si hoc officium prætermiserint, vel poenitentes docuerint non teneri denunciandum Confessarios sollicitantes, seu tractantes, ut supra, eisdem locorum Ordinariis, & Inquisi-

108.
Pœnitens sollicitatus ad turpia in Confessione non tenetur id tacere.

Bulla Greg. XV. contra sollicitantes ad turpia in Confessione,

109.
Plenius contra eos disponit quàm fecerat Pius IV.

tores illos pro modo culpa punire non negligant &c. Dat. Roma apud S. M. Maiorem sub annulo Piscatoris die 30. Augusti 1622. Pontif. nostri anno secundo.

De hac obligatione denunciandi vide apud Dian. integrum tractatum part. 1. in ordine est tract. 4. ubi plures casus desuper resolvit, quos, quia ad propositum nostrum non pertinent, non examino, sed Lectori examinandos relinquo.

Progrediendo autem in opere incepto, à personis, quæ obligantur sigillo Confessionis, transeo ad materiam sigilli, de qua instituo sequentes Conclusiones.

CONCLUSIO IV.

Cadunt sub sigillum directè mortalia in genere vel specie: venialia autem solùm quoad speciem, frequentiam, & numerum; etiam publica, & illa, quæ pœnitens dubius, vel formidans, narrat ut peccata, cum talia non sint.

Illud directè cadit sub sigillum, quod est directè materia Absolutionis. Et quid aliud est directè materia Absolutionis, quam peccatum? Igitur peccatum directè cadit sub sigillum. Cum autem sit duplex peccatum, mortale & veniale, & veniale non sit materia necessaria, sed libera; quæritur: an solùm mortale, an verò etiam peccatum veniale sit directè materia sigilli?

Et quidem peccatum mortale, tam in genere, quam in specie, esse materiam gravem, ita ut peccaret mortaliter, qui diceret: Talis pœnitens confessus fuit mihi peccatum mortale, vel Vnum peccatum fornicationis, nemo dubitat, estò etiam, quod facilè contingere potest, non foret respectu pœnitentis gravis infamia; quia semper est gravis injuria, & grave nocumentum respectu Sacramenti; à quo meritò pœnitens avertitur propter illam revelationem.

Et eadem videtur ratio peccati venialis in specie, v. g. si Confessor diceret: Petrus est mihi confessus mendacium iocosum, vel etiam in genere, Multa peccata venialia, aut, graviora venialia. Quia, præterquam, quòd subinde respectu pœnitentis posset esse gravis infamia, semper est gravis injuria, & grave nocumentum respectu Sacramenti; licèt enim peccatum veniale non sit materia necessaria, equidem est materia sufficiens, & materia directè Absolutionis, quæ licèt non sit necessaria; est tamen valde utilis, & magni momenti in ordine ad

salutem. Potrò ab ea meritò averteretur pœnitens, si talis revelatio foret licita; licèt ergo peccatum revelatum in se non sit grave; attamen ipsa revelatio est gravis materia, quia impedit frequentationem tam utilis Sacramenti.

Non igitur audiendus Ledesma 2. part. 4. q. 11. a. 1. c. 5. ubi (ut refert Suarez Disp. 33. Sect. 3. n. 2.) hoc limitat, dicens: Si quis simpliciter revelat peccatum veniale, ita ut alii non intelligant, id facere ex Confessione, esse tantùm peccatum veniale. Hec, inquam, limitatio est improbabilis, secundùm Suarium loco mox citato; quia hoc non est peccatum mortale tantùm propter scandalum aliorum, quod tunc oritur, quando intelligunt illam esse revelationem Confessionis; sed per se propter fractionem sigilli: quippe non solùm fit odiosa Confessio ex eo, quòd reveletur formaliter (ut sic dicam) sed etiam quòd res ibi cognita revelentur: immo vel hoc solùm, quòd possint res ibi cognita revelari, facit Confessionem odiosam, quantò magis ipsa revelatio?

Et verò, si revelatio peccati venialis per se loquendo solùm est venialis, cur erit mortale scandalum aliorum? Non enim solent homines graviter scandalizari, viso peccato tantùm veniali. Quin ex gravi scandalo sæpè colligitur ipsa gravitas peccati secundùm se, ut patet in aliis materiis. Ergo similiter impræsentiarum, si homines graviter scandalizentur, quando sciunt, peccatum veniale revelari ex scientia Confessionis, signum manifestum est, ipsam revelationem secundùm se esse peccatum grave.

Igitur directè revelatio peccati, nunquam est venialis ex parvitate materiæ, secùs ex inadvertentia vel indeliberatione. Voco revelationem directam, quando v. g. aliquis in terminis dicit: Petrus fuit fornicatus; Petrus fuit mentitus &c. & dico, omnem talem revelationem esse materiam gravem, adeoque peccatum mortale.

Potrò indirectè revelatio est, quando, tamen non exprimitur persona, quæ fuit confessà, tamen ita narratur peccatum confessum, ut alicui ingeratur suspicio personæ; quæ etiam revelatio procul dubio graviter per se loquendo peccaminosa est: quia etiam per illam fit Sacramentum odiosum; ut videbimus Sect. seq.

Interim non videtur, quare hæc revelatio non posset esse venialis ex parvitate materiæ. Negari enim non potest (inquit Lugo Disp. 23. n. 71.) non consistere in indivisibili obligationem non loquendi de auditis in Confessione. Quia aliquando de illis licèt loquimur, quando nullum est periculum manifestationis; aliquando est clarum periculum, & est grave peccatum ita loqui, aliquando verò potest esse adeò remotum periculum, ut licèt meliùs

112. estò etiam alii non intelligant id fieri ex Confessione. Ledesma Suarez.

111. 112.

113.

113. Directè revelatio peccati nunquam est venialis ex parvitate materiæ.

114. Directè indirectè.